

ЗНО-2020. Історія України

**СПИСОК
ПЕРСОНАЛІЙ
ДЛЯ ВІЗУАЛЬНОГО
РОЗПІЗНАВАННЯ**

Василь-Костянтин ОСТРОЗЬКИЙ

Василь Костянтин Острозький (2 (12) лютого 1526 — 13 (23) лютого 1608) — український князь, магнат, воєнний, політичний і культурний діяч, меценат Великого князівства Литовського. Один з найзаможніших і найвпливовіших магнатів Великого Князівства Литовського у Речі Посполитій, сенатор Речі Посполитої, засновник Острозької академії.

Петро КОНАШЕВИЧ-САГАЙДАЧНИЙ

Петро́ Кононович Конаше́вич-Сагайда́чний (бл. 1582, Кульчиці, тепер село Самбірського району Львівської області — 10 квітня (20 квітня) 1622, Київ) — український полководець та політичний діяч, гетьман реєстрового козацтва, кошовий отаман Запорізької Січі. Організатор успішних походів запорозьких козаків проти Кримського ханства, Османської імперії та Московського царства. Меценат православних братств та опікун братських шкіл.

Петро МОГИЛА

Петро́ Моги́ла (рум. *Petru Movilă*; 31 грудня 1596 (10 січня 1597), Сучава — 1 (11) січня 1647, Київ) — молдовський господар, український політичний, церковний і освітній діяч Речі Посполитої, архімандрит Києво-Печерського монастиря з 1627 року, митрополит Київський, Галицький і всієї Русі з 1632 року, екзарх Константинопольського патріарха. Канонізований Церквою 1996 року. Вважається «батьком руської теології».

Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Богдан (Зиновій-Богдан) Михайлович Хмельницький (27 грудня 1595 (6 січня 1596 - 27 липня (6 серпня) 1657) — український військовий, політичний та державний діяч. Гетьман Війська Запорізького, очільник гетьманату (1648-1657). Керівник Хмельниччини — повстання проти зловживань коронної шляхти в Україні, котре переросло у загальну, очолену козацтвом, визвольну війну проти Речі Посполитої. Перший з козацьких ватажків, котрому офіційно було надано титул гетьмана. Намагався розбудувати незалежну українську державу, укладаючи протягом свого правління союзи з Кримським ханством та Московським царством.

Петро ДОРОШЕНКО

Петро́ Дороше́нко (*1627 - †19 листопада 1698) — визначний український військовий, політичний і державний діяч. Гетьман Війська Запорізького Правобережної України (1665-1676), очільник Гетьманщини (1668-1670). Козацький полковник, учасник Хмельниччини та козацько-московської війни. Гетьманування, котре припало на добу Руїни, провів в постійних війнах, як з зовнішніми так і внутрішніми супротивниками.

Іван МАЗЕПА

Іва́н Мазе́па-Каледи́нський (20 березня 1639 — 21 вересня 1709) — український військовий, політичний і державний діяч. Гетьман Війська Запорізького, голова козацької держави на Лівобережній (1687-1704) і всій Наддніпрянській Україні (1704-1709). У молодості служив при дворі короля Яна II Казимира. По обранню гетьманом, намагався відновити авторитет гетьманства в Україні. Зробив великий внесок у економічно-культурний розвиток Лівобережжя. Перебуваючи під патронатом московського царя Петра I, проводив курс на відновлення козацької держави Війська Запорозького з кордонами часів Хмельниччини. Кавалер орденів Андрія Первозванного (1700) і Білого Орла (1705). Тривалий час формально підтримував Московське царство у Північній війні зі Шведською імперією, проте 1708 року підтримав сторону шведів. Після поразки під Полтавою вимушений був поселитись у Молдовському князівстві. Помер у місті Бендери.

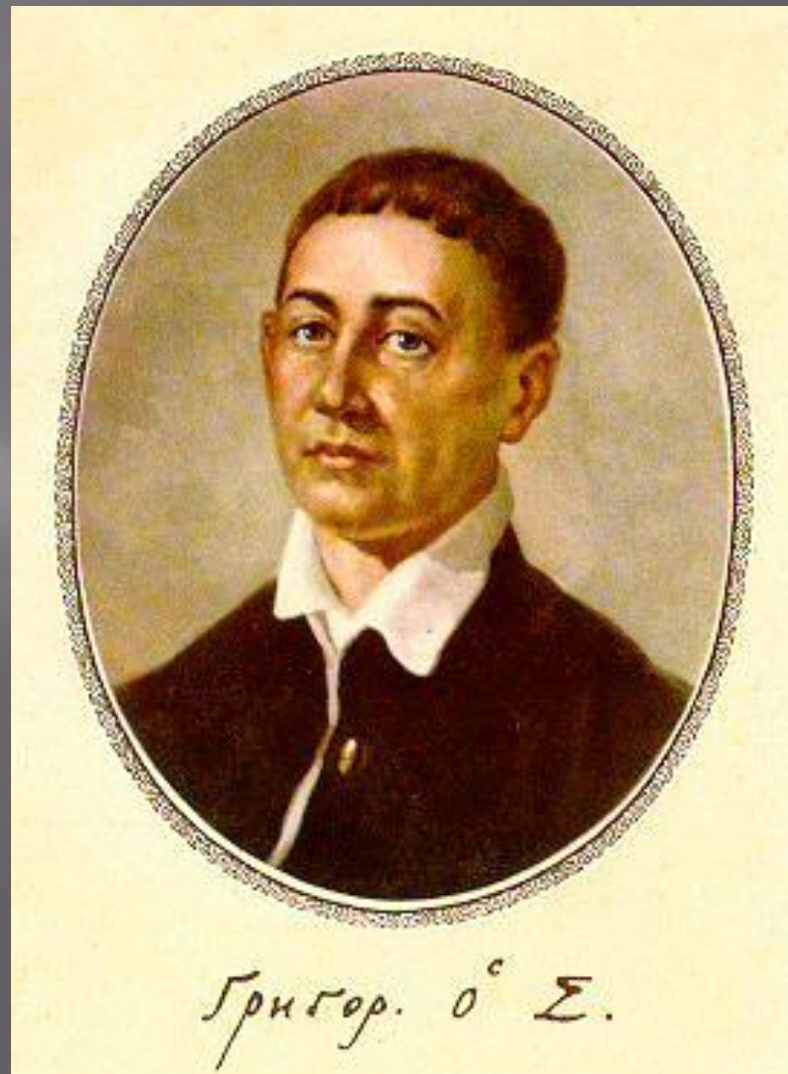
Кирило РОЗУМОВСЬКИЙ

Кирило Григорович Розумовський (18 (29) березня 1728 — 9 (21) січня 1803) — український військовий, політичний і державний діяч. Останній гетьман Війська Запорізького. Гетьман Глухівського періоду в історії України. Представник козацького роду Розумовського. Граф Російської імперії, генерал-фельдмаршал.

Григорій СКОВОРОДА

Григо́рій Са́вич Сковорода́
(22 листопада (3 грудня) 1722,
Чорнухи, Лубенський полк —
29 жовтня (9 листопада) 1794,
Іванівка, Харківщина) —
український просвітитель-гуманіст,
філософ, поет, педагог.
Освіту здобув у Києво-
Могилянській академії.
Переслідуваний світськими та
духовними властями, з 1770-х років
вів життя мандрівного філософа. У
філософських діалогах і трактатах
біблійна проблематика
переплітається з ідеями платонізму
та стоїцизму. Сенс людського
існування — подвиг самопізнання.

Іван КОТЛЯРЕВСЬКИЙ

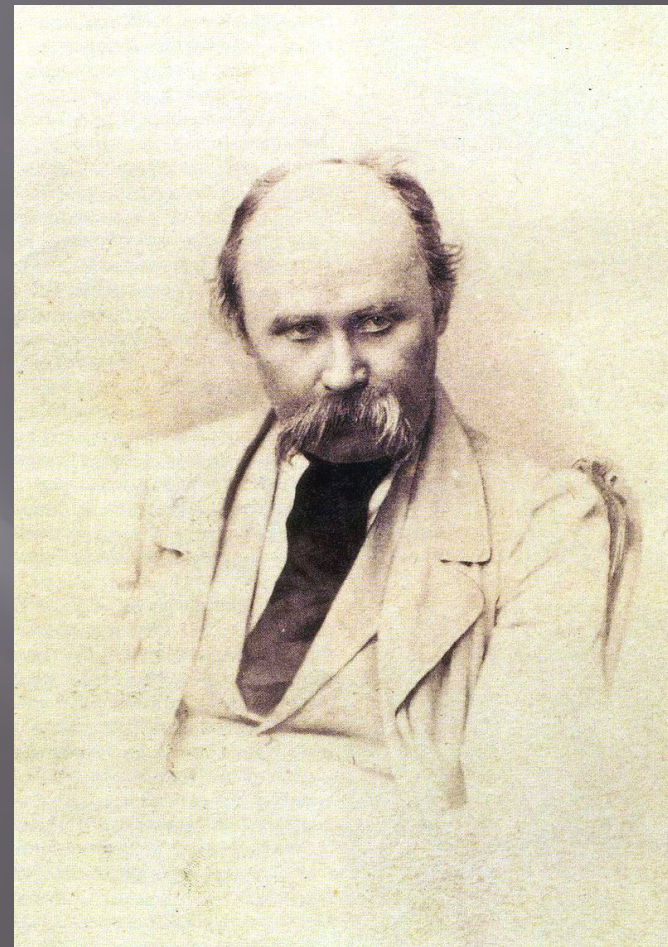
Котляре́вський Іва́н Петро́вич (29 серпня (9 вересня) 1769, Полтава — 29 жовтня (10 листопада) 1838, Полтава) — український письменник, поет, драматург, основоположник сучасної української літератури, громадський діяч. Підтримував зв'язки з декабристами. Його поема “Енеїда” (1798) стала першим в українській літературі твором, написаним народною мовою.

Котляревський зробив найвагоміший внесок у становлення сучасної української літературної мови. В умовах занепаду всіх різновидів староукраїнської писемної мови, його поема “Енеїда”, п'єси “Наталка Полтавка” і “Москаль-чарівник”, написані на основі живого усного мовлення народу, започаткували новий етап формування літературної мови.

Тарас ШЕВЧЕНКО

Тарас Григорович Шевченко (відомий також як *Кобзар*; 25 лютого (9 березня) 1814, с.Моринці, Звенигородщина — 26 лютого (10 березня) 1861, м. Санкт-Петербург) — український поет, письменник (драматург, прозаїк), художник (живописець, гравер), громадський та політичний діяч.

Постійний учасник засідань Кирило-Мефодіївського братства. Академік Імператорської академії мистецтв (1860).

Микола КОСТОМАРОВ

Мико́ла Іва́нович Костома́ров (нар. 4 (16) травня 1817, с. Юрасівка, Острогозький повіт, Воронежська губернія — пом. 7 (19) квітня 1885, Петербург) — видатний український та російський історик, етнограф, прозаїк, поет-романтик, мислитель, громадський діяч, етнопсихолог. Член-редактор Петербурзької археологічної комісії (1860 — 1885), член історичного товариства імені Нестора-Літописця, член Московського археологічного товариства, член-кореспондент Петербурзької АН (1876).

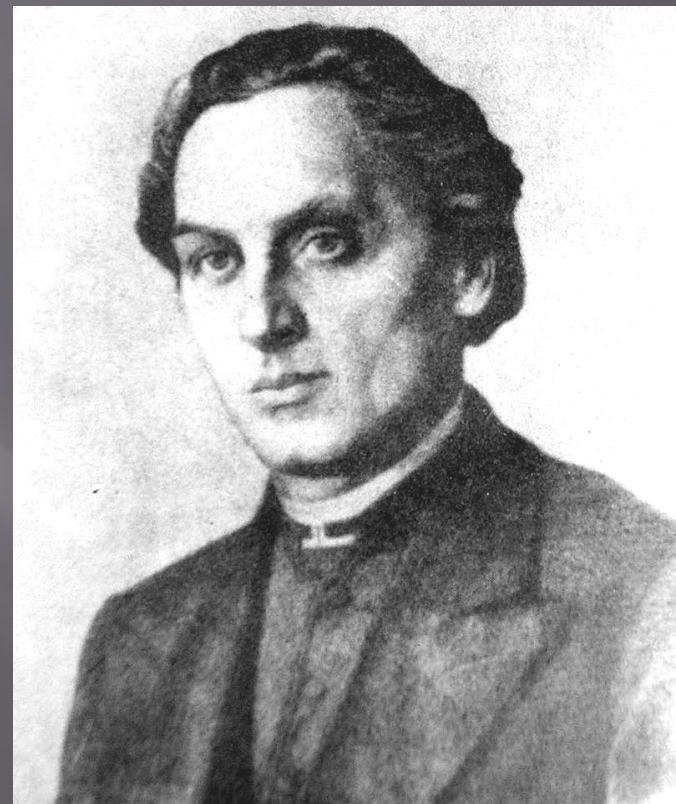
Пантелеймон КУЛІШ

Пантелеймо́н Олекса́ндрович Кулі́ш
(26 липня (7 серпня) 1819, містечко Вороніж
нині Шосткинського району Суської
області — 2 (14) лютого 1897, хутір
Мотронівка, нині село Оленівка,
Борзнянського району Чернігівської
області) — український письменник,
фольклорист, етнограф, мовознавець,
перекладач, критик, редактор, видавець.
Автор першої фонетичної абетки для
української мови, яка лежить в основі
сучасного українського правопису.
Іван Франко називав Куліша «перворядною
зіркою» в українському письменстві, «одним
із корифеїв нашої літератури». Відомий
найбільше як автор першого
україномовного історичного роману “Черн
рада”. Був дуже освічений. Писав
українською та російською мовами.

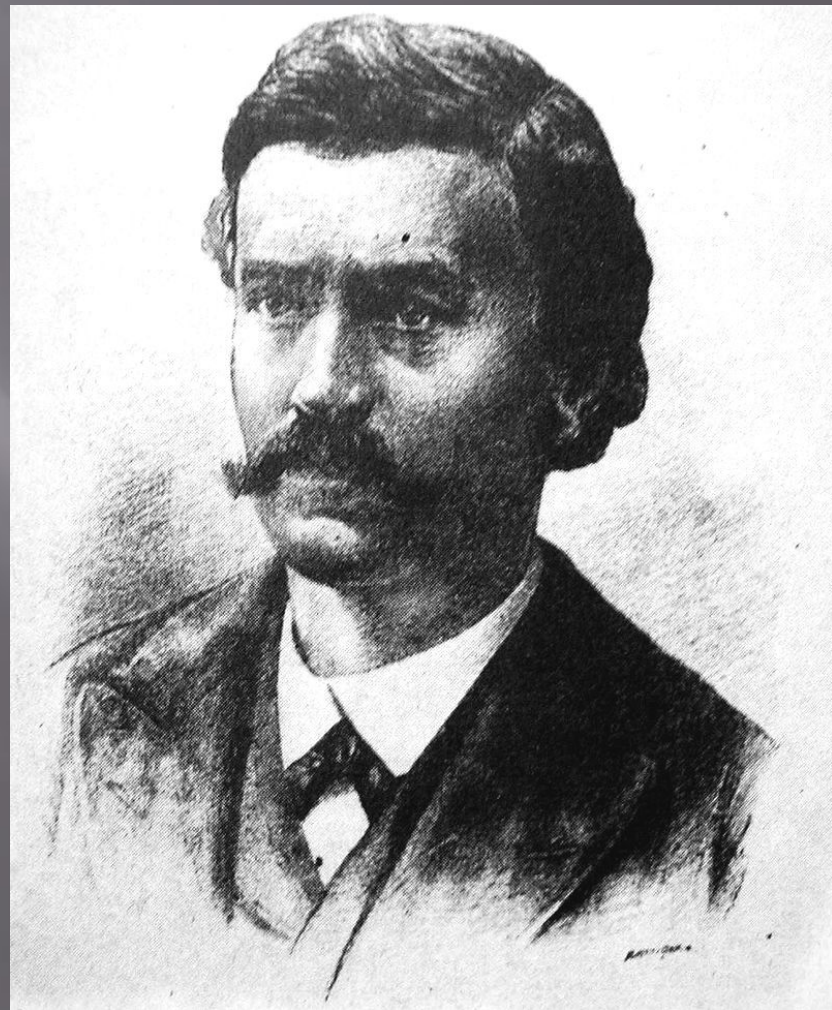
Маркіян ШАШКЕВИЧ

Маркіян Семéнович Шашкéвич (6 листопада 1811, с. Підлисса — 7 червня 1843, с. Новосілки) — західноукраїнський (галицький) пророк («Будитель»), письменник, поет, духовний просвітитель, натхненник національного пробудження Галичини. Зачинатель нової української літератури в Галичині, священик УГКЦ, релігійний та культурно-громадський діяч. Перший в нових часах речник відродження західноукраїнських (галицьких) земель. Очолив “Руську трійцю”, ініціатор видання альманаху “Русалка Дністровая” (1837). Виступав за рівноправність української мови з польською в умовах того часу.

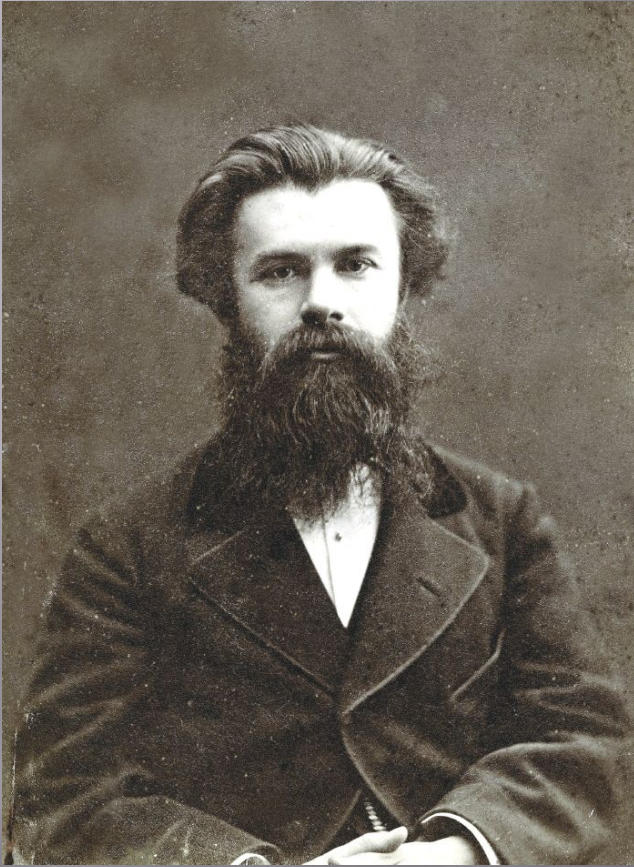

Володимир АНТОНОВИЧ

Анто́нович Володи́мир
Боніфа́тійович (18 (30) січня 1834,
Махнівка, Київська губернія —
8 (21) березня 1908, Київ) —
український історик, археолог,
етнограф, археограф, член-
кореспондент Російської АН з
1901; професор Київського
університету з 1878;
співорганізатор Київської
Громади, член Київського
товариства старожитностей і
мистецтв.

Михайло ДРАГОМАНОВ

Михайло Петрович Драгома́нов (або Драгома́нів; використовував псевдоніми *Толмачев, Українець, М. Кузьмичевський, П. Кузьмичевський, Кирило Василенко, Волинець, М. Галицький, М. Гордієнко, П. Петрик, Чудак, М. Т – ов* та ін.; 6 (18) вересня 1841, Гадяч, Полтавська губернія — 20 червня (2 липня) 1895, Софія, Князівство Болгарія) — український публіцист, історик, філософ, економіст, літературознавець, фольклорист, громадський діяч, представник відомого роду українських громадських і культурних діячів Драгоманових.

Один із організаторів “Старої громади” у Києві. Доцент Київського університету (1864–1875). Після звільнення за політичну неблагонадійність емігрував до Женеви, де очолював осередок української політичної еміграції (1876–1889). Професор Вищої школи у Софії (зараз – Софійський університет) (1889–1895).

Павло ЧУБИНСЬКИЙ

Павло́ Плато́нович
Чуби́нський (15 (27) січня
1839, хутір Чубинський
Київська область — †
17 (29) січня 1884, Київ) —
український етнолог,
фольклорист, поет,
громадський діяч, автор
слів Гімну України.

Ісмаїл ГАСПРИНСЬКИЙ

Ісмаїл Гаспрінський (1851 — 1914) — великий кримськотатарський та тюркський просвітитель, письменник, педагог, культурний та громадсько-політичний діяч. Засновник пантюркізму. Був відомий як пропагандист сучасних ідей серед кримських татар та загалом тюрко-мусульманського світу, модернізатор їхньої традиційної ісламської культури

Іван ФРАНКО

Іва́н Я́кович Франко́ (27 серпня 1856, с. Нагуєвичі — 28 травня 1916, Львів) — видатний український письменник, поет, публіцист, перекладач, учений, громадський і політичний діяч. Доктор філософії (1893), дійсний член Наукового товариства імені Шевченка (1899), почесний доктор Харківського університету (1906).

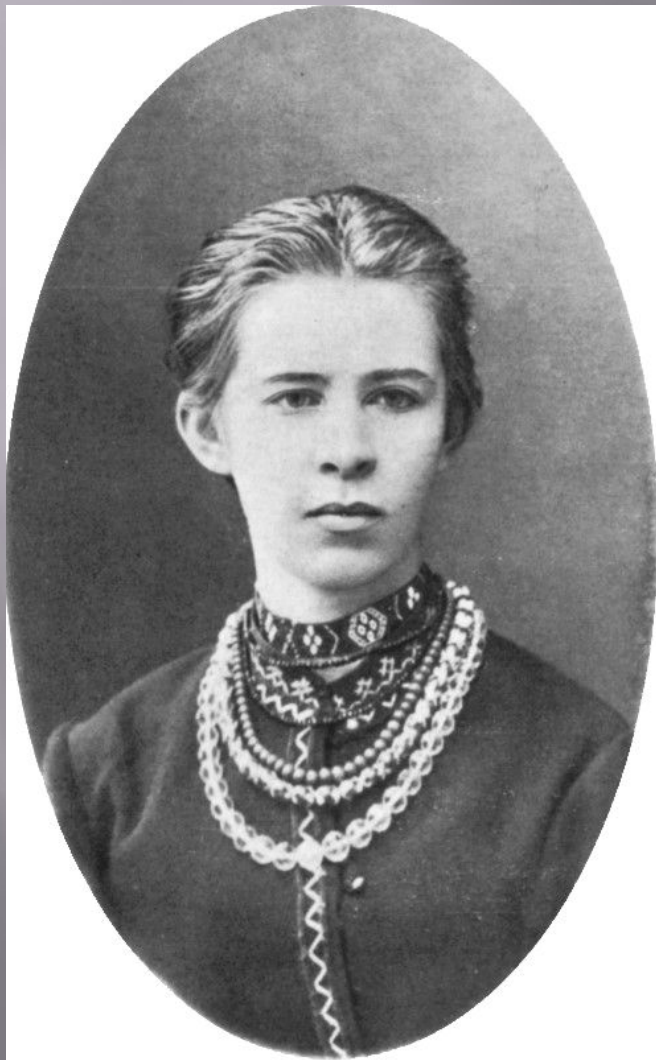

Агатангел КРИМСЬКИЙ

Крiмський Агатангел Юхiмович
(лiтературний псевдонiм *А. Хванько*;
3 (15) сiчня 1871, Володимир-
Волинський — 25 сiчня 1942, Кустанай,
Казахська РСР) — український iсторик,
письменник i перекладач, один з
органiзаторiв Академiї наук України
(1918). Жертва сталiнського терору.

Леся УКРАЇНКА

Ле́ся Украї́нка (справжнє ім'я **Ларі́са** **Петрі́вна** **Ко́сач-Кві́тка**; 13 (25) лютого 1871, Звягель — 19 липня (1 серпня) 1913, Сурамі) — українська письменниця, перекладач, культурний діяч.

Писала у жанрах поезії, лірики, епосу, драми, прози, публіцистики. Також працювала в ділянці фольклористики (220 народних мелодій записано з її голосу) і брала активну участь в українському національному русі. Відома завдяки своїм збіркам поезій “На крилах пісень” (1893), “Думи і мрії” (1899), “Відгуки” (1902), поем “Давня казка” (1893), “Одно слово” (1903), драм “Бояриня” (1913), «Кассандра» (1903 — 1907), «В катакомбах» (1905), “Лісова пісня” (1911) та ін.

Михайло ВЕРБИЦЬКИЙ

Вербицький Михайло
Михайлович (1815-1870)
— український
композитор, хоровий
диригент, священик
УГКЦ, автор музики
державного гімну «Ще не
вмерла Україна».

Микола ЛИСЕНКО

Микола Віталійович Лисенко (10 (22) березня 1842, с. Гриньки, Кременчуцький повіт, Полтавська губернія — 24 жовтня (6 листопада) 1912, Київ) — український композитор, піаніст, диригент, педагог, збирач пісенного фольклору, громадський діяч. До найвідоміших творів Лисенка належать музика гімнів “Молитва за Україну” та “Вічний революціонер”, котрі зокрема виконував хор К.Стеценка під час Свята Злуки, опери “Тарас Бульба”, “Наталка Полтавка” та інші. Лисенко створив численні аранжування народної музики для голосу й фортепіано, для хору та мішаного складу, а також написав значну кількість творів на слова Т.Шевченка.

Соломія КРУШЕЛЬНИЦЬКА

Соломія Амвросіївна Крушельницька (23 вересня 1872, с. Білявинці, тепер Бучацький район, Тернопільська область — 16 листопада 1952, Львів) — українська оперна співачка, педагог.

За життя Соломія Крушельницька була визнана найвидатнішою співачкою світу. Серед її численних нагород та відзнак, зокрема, звання «Вагнерівська примадонна» ХХ століття. Співати з нею на одній сцені вважали за честь Енріко Карузо, Тітта Руффо, Федір Шаляпін. Італійський композитор Джакомо Пуччіні подарував співачці свій портрет з написом “Найпрекрасніший і найчарівніший Баттерфляй”. Успіхи Крушельницької на оперних сценах світу були успіхами і визнанням української музики й мистецтва.

Микола МІХНОВСЬКИЙ

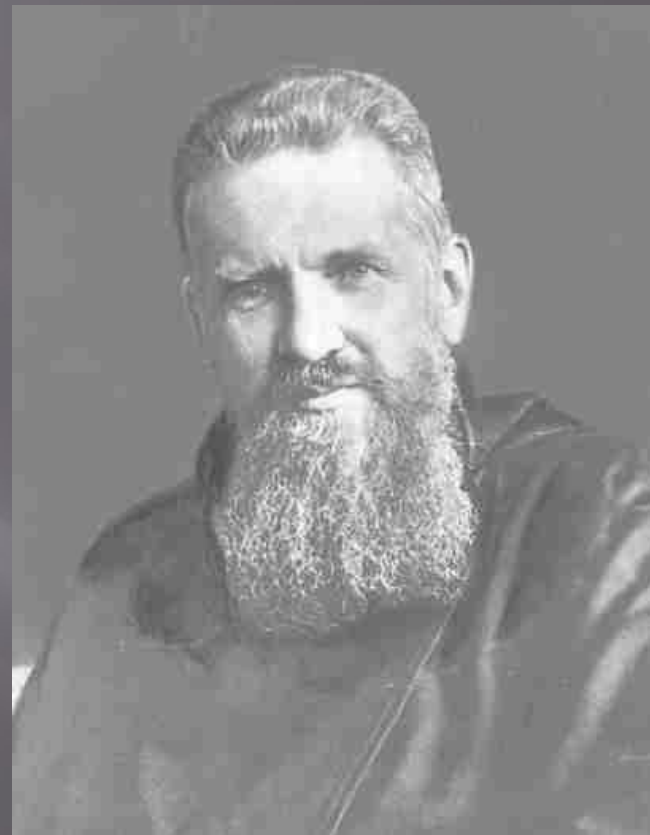
Міхнóвський Микóла Іва́нович (19 (31) березня 1873, с. Турівка, Полтавська губернія — 3 травня 1924, Київ) — український політичний і громадський діяч, адвокат, публіцист, перший ідеолог українського націоналізму та організатор війська.

Ідеолог і провідник Братства тарасівців, засновник УНП (1902), один із лідерів УДХП, член Братства самостійників. Автор брошури “Самостійна Україна” (1900), підготував проект Конституції (1905).

Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ

Митрополит **Андрей Шептицький**, (мирське ім'я **Роман Марія Александр Шептицький**; * 29 липня 1865, Прилбичі — † 1 листопада 1944, Львів) — український релігійний діяч, граф, єпископ Української греко-католицької церкви; від 17 січня 1901 до смерті — митрополит Галицький та архієпископ Львівський — предстоятель Української греко-католицької церкви. Належить до знатного галицького роду Шептицьких. Доктор права. За мудрі настанови й великі труди він отримав багато народних імен: *Український Мойсей, Духовний будівничий, Провідник української нації, Великий митрополит*. За час свого служіння значно розбудував греко-католицьку церкву як в Україні, так і за кордоном. Будучи одним із найбагатших людей Галичини, щедро спонсорував українські культурно-просвітницькі товариства, надавав стипендії молодим митцям. У 1905 заснував Національний музей у Львові і придбав для нього велику кількість експонатів. Підтримував українську економічну діяльність, сприяв відкриттю кооперативів. Як Галицький митрополит був депутатом Віденського парламенту та Галицького сейму, які однак не часто відвідував. Зазнавав утисків більшовиків. Зокрема у 1939 році НКВДисти розстріляли його брата Лева і всю його сім'ю в родинному маєтку Шептицьких у Прилбичах.

Кость ЛЕВИЦЬКИЙ

Левицький Кость (Левицький Костянтин Антонович) (1859-1941) - український державний діяч, один із найвизначніших політичних діячів Галичини кінця ХІХ століття - першої половини ХХ століття. Співзасновник Української Національно-демократичної партії (УНДП). З листопада 1918 р. - голова Державного секретаріату ЗУНР, потім - голова комісії з виборчої реформи при уряді. У липні 1941 засновник, голова Національної Ради у Львові.

Дмитро ДОНЦОВ

Донцов Дмитро Іванович (1883-1973) - український літературний критик, публіцист, філософ, політичний діяч, один із перших керівників Союзу Визволення України (СВУ), заснованого 4 серпня 1914 року, головний ідеолог українського інтегрального націоналізму

Михайло ГРУШЕВСЬКИЙ

Груше́вський Миха́йло Сергі́йович (17 (29) вересня 1866, Холм, Царство Польське, Російська імперія — 24 листопада 1934, Кисловодськ) — український історик, громадський та політичний діяч. Голова Центральної Ради Української Народної Республіки (1917–1918). Член Історичного товариства імені Нестора-Літописця, дійсний член Чеської АН (1914), почесний член Київського товариства старожитностей і мистецтв (1917), член-кореспондент ВУАН (1923) та АН СРСР (1929), багаторічний голова Наукового Товариства імені Шевченка у Львові (1897–1913), завідувач кафедри історії Львівського університету (1894–1914), автор понад 2000 наукових праць.

Володимир ВИННИЧЕНКО

Володи́мир Кири́лович
Винниче́нко (16 (28) липня
1880, Єлисаветград — 6 березня
1951, Мужен, Франція) —
український політичний та
державний діяч, прозаїк,
драматург та художник.

Павло СКОРОПАДСЬКИЙ

Скоропадський Павло́ Петро́вич (3 (15) травня 1873, Вісбаден, Німецька імперія — 26 квітня 1945, Меттен, Баварія) — український громадський та політичний діяч, військовик. Походив з козацько-старшинського роду Скоропадських. Офіцер армії Російської імперії. Учасник російсько-японської та I-ї Світової війн. Гетьман Української Держави (29 квітня — 14 грудня 1918). Один із лідерів та ідеологів монархічного гетьманського руху.

Євген ПЕТРУШЕВИЧ

Євгѐн (галицьке; в діаспорі **Евген**)
Омеля́нович Петруше́вич (3 червня 1863,
Буськ, тепер Львівська область — 29 серпня
1940, Берлін) — український громадсько-
політичний діяч, правник, доктор
цивільного і церковного права (1891),
Президент і Уповноважений Диктатор
(верховний військово-політичний зверхник
під час війни) Західноукраїнської Народної
Республіки (ЗУНР).

Симон ПЕТЛЮРА

Петлю́ра Сі́мон Васи́льович (10 (22) травня 1879, Полтава — 25 травня 1926, Париж, Франція) — український державний, військовий та політичний діяч, публіцист, літературний і театральний критик. Організатор українських збройних сил. Член Генерального секретаріату Української Центральної Ради на посаді Генерального секретаря з військових справ (28 червня — 31 грудня 1917). Головний отаман військ УНР (з листопада 1918). Голова Директорії УНР (9 травня 1919 — 10 листопада 1920).

Нестор МАХНО

Не́стор Іва́нович Махно́ («батько Махно») нар. 26 жовтня (7 листопада) 1888, с. Гуляйполе Олександрівського повіту Катеринославської губернії — пом. 25 липня — *за іншими даними*: 6 липня — 1934, Париж, Франція) — політичний та військовий діяч, командувач Революційної повстанської армії України, керівник селянського повстанського руху 1918-1921 років, відомий анархіст та тактик ведення партизанської війни.

Володимир ВЕРНАДСЬКИЙ

Вернадський Володимир Іванович (1863-1945) — український, російський та радянський науковець і філософ. Природознавець, засновник геохімії, біогеохімії та радіогеології, вчення про біосферу, космізм. Академік Петербурзької Академії наук (з 1912 року), професор Московського університету.

Один із засновників Української академії наук, дійсний член та її перший голова-президент (з 1918 року).

Олександр ДОВЖЕНКО

Олекса́ндр Петро́вич
Довже́нко (*29 серпня (10
вересня) 1894, хутір В'юнище,
тепер у межах смт Сосниця,
Чернігівська губернія — † 25
листопада 1956, Передєлкіно,
Московська область) —
український радянський
письменник, кінорежисер,
кінодраматург, художник,
класик світового
кінематографу.

Євген КОНОВАЛЕЦЬ

Євгѐн Ми́хайлович Коно́валець (14 червня 1891, с. Зашків, нині Жовківський район, Львівщина — 23 травня 1938, Роттрдам, Нідерланди) — полковник Армії УНР, командант УВО, голова Проводу українських націоналістів (1927), перший голова ОУН (з 1929), один із ідеологів українського націоналізму.

Августин ВОЛОШИН

Волошин Августин Іванович (1874-1945) -один з найвидатніших представників закарпатської інтелігенції.

1917-1938 рр. – директор учительської семінарії в Ужгороді.

У жовтні 1938 р. був призначений прем'єром автономного уряду Карпатської України, а 15 березня 1939 р. став президентом цієї держави.

Після окупації Карпатської України румунськими військами емігрував до Праги. У травні 1945 р. був заарештований радянськими спецслужбами.

Помер 19 липня 1945 р. у московській Бутирській в'язниці.

Степан БАНДЕРА

Степа́н Андрі́йович Банде́ра (1 січня 1909, Старий Угринів, тепер Калуського району Івано-Франківської області — 15 жовтня 1959, Мюнхен, ФРН) — український політичний діяч, один з чільних ідеологів і теоретиків українського націоналістичного руху XX століття, після розколу Організації українських націоналістів — голова Проводу ОУН-Б.

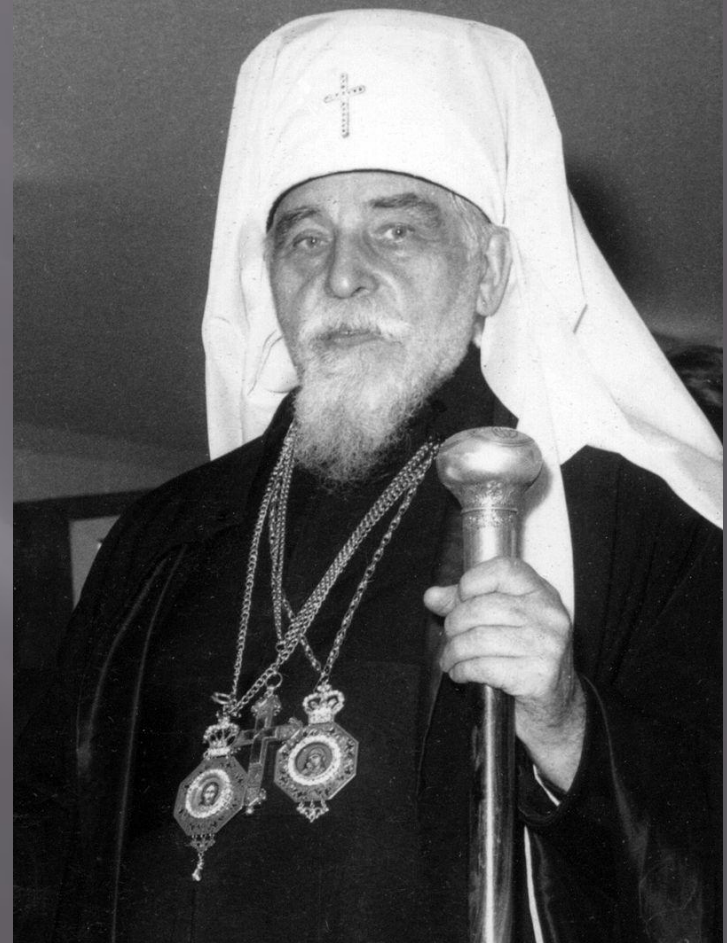
Роман ШУХЕВИЧ

Рома́н Шухе́вич (псевдо: «Білий», «Дзвін», «Роман Лозовський», «Степан», «Чернець», «Чух», «Тур», «Тарас Чупринка»; 30 червня 1907, м. Львів — 5 березня 1950, с. Білогорща, нині у складі м. Львова) — український політичний і державний діяч, військовик. Член галицького крайового проводу організації українських націоналістів. Командир з боку українців українського військового підрозділу «Нахтігаль» в складі іноземних легіонів Вермахту (1941-1942). Генерал-хорунжий, головнокомандувач Української повстанської армії, голова Секретаріату Української головної визвольної ради (1943-1950).

Йосип СЛІПІЙ

Верховний Архієпископ Йосиф Сліпий (у світі *Йосиф Коберницький-Дичківський*; 17 лютого 1892, с. Заздрість — 7 вересня 1984, Рим) — єпископ Української греко-католицької церкви, кардинал Римокатолицької церкви; з 1 листопада 1944 року Митрополит Галицький та Архієпископ Львівський, з 23 грудня 1963 року Верховний Архієпископ Львівський — предстоятель Української греко-католицької церкви.

Левко ЛУК'ЯНЕНКО

Лук'яненко Левко Григорович (1927-2019) - один з організаторів Української робітничо-селянської спілки (1959 рік). Засуджений до смертної кари, згодом заміненої на ув'язнення. Голова Української Гельсінської спілки (1988 рік), голова Української республіканської партії. Співавтор Декларації про державний суверенітет України, автор Акта проголошення незалежності України. Герой України. Письменник. Народний депутат України 1, 2, 4, 5 скликань. Лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка 2016 року.

Василь СТУС

Васи́ль Семі́нович Стус (6 січня 1938, село рахівка, Гайсинський район Вінницька область — 4 вересня 1985, табір ВС-389/36-1 біля села Кучино, Пермський край) — український поет, перекладач, прозаїк, літературознавець, правозахисник. Один із найактивніших представників українського культурного руху шістдесятників. Лауреат Державної премії імені Т.Шевченка (1990), Герой України (2005, посмертно). За власні переконання щодо необхідності збереження й розвитку української культури Василь Стус зазнав репресій з боку радянської влади, його творчість була заборонена, а він сам був засуджений до тривалого перебування в місцях позбавлення волі, де й загинув.

Василь СИМОНЕНКО

Симоненко Василь Андрійович (1935-1963) - визначний український прозаїк, поет, журналіст; один з найкращих представників «шістдесятників» у літературі. Як журналіст у своїх статтях показував хиби партійно-бюрократичного апарату через що зазнавав систематичного цькування з боку офіційно владних структур. Автор збірок «Тиша і грім» (1962) та «Земне тяжіння» (1965)

Іван ДЗЮБА

Дзюба Іван Михайлович (1931) - автор книги «Інтернаціоналізм чи русифікація» (1965). За відкриті виступи на захист української інтелігенції, самвидавські матеріали був ув'язнений у 1972 році. Брав участь у створенні Народного Руху України за перебудову (1989 рік).

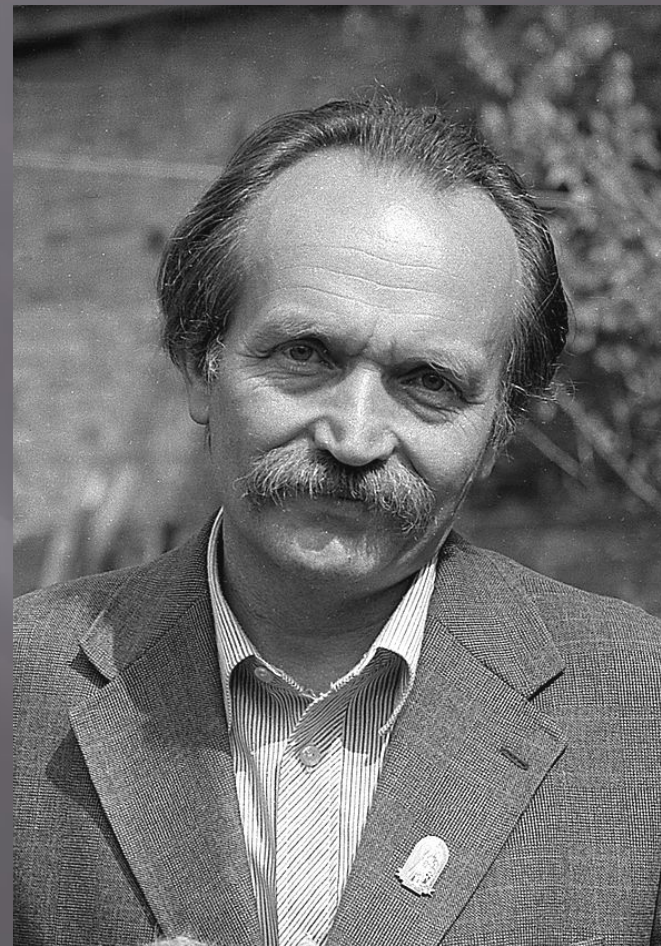
Петро ГРИГОРЕНКО

Григоренко Петро Григорович (1907-1987) - генерал-майор збройних сил СРСР, учасник дисидентського руху, правозахисник, засновник Української Гельсінської групи, член Московської Гельсінської групи.

В'ячеслав ЧОРНОВІЛ

В'ячеслав Максимович Чорновіл (24 грудня 1937 с. Єрки Київської області — 25 березня 1999, Бориспіль Київської області) — український політик, публіцист, літературний критик, діяч руху опору проти зросійщення та національної дискримінації українського народу, політичний в'язень СРСР. Провідник українського національно-демократичного визвольного руху кінця 80-х — 90-х років; Герой України (2000, посмертно). Лауреат Міжнародної журналістської премії ім. Ніколаса Томаліна (1975).

Сергій ПАРАДЖАНОВ

Сергій Йосипович Параджанов (вірм. *Саркіс Говсепі Параджанян*; 9 січня 1924, Тбілісі — 20 липня 1990, Єреван) — вірменський і український кінорежисер, народний артист УРСР (з 1990), лауреат Державної премії України імені Т.Шевченка (1991, посмертно).

Іван МИКОЛАЙЧУК

Миколайчук Іван Васильович (1941-1987) - український кіноактор, кінорежисер, сценарист. Лауреат Шевченківської премії 1988. 34 ролі в кіно, 9 сценаріїв, дві режисерські роботи («Вавілон ХХ», «Така пізня, така тепла осінь»).

Олесь ГОНЧАР

Олесь (Олексáндр) Терéнтійович Гончáр (нар. 3 квітня 1918, Ломівка — пом. 14 липня 1995, Київ) — український радянський письменник, літературний критик, громадський діяч. Лауреат Сталінської премії (1948), перший лауреат премії імені Тараса Шевченка (9 березня 1962), голова Спілки письменників України (1959-1971), академік НАН України (1978).

Леонід КРАВЧУК

Кравчук Леонід Макарович (1934) - 1990-1991 рр. – голова Верховної Ради України. 1991-1994 рр. – перший Президент незалежної України. Історичною заслугою Л. Кравчука є те, що у боротьбі за незалежність України йому вдалось уникнути кровопролиття і значних потрясінь на початковому етапі державотворення.

Леонід КУЧМА

Кучма Леонід Данилович (1938) - у 1986-1991 рр. – генеральний директор ВО «Південмаш» - найбільшого заводу бойової та ракетно-космічної техніки. У 1990 р. обраний народним депутатом України. У 1992-1993 рр. – Прем'єр-міністр України. У 1993-1994 рр. – президент Української спілки промисловців і підприємців. З 1994 по 2004 р. – Президент України.

Віктор ЮЩЕНКО

Ющенко Віктор Андрійович (1954) - у 197-1999 роках очолював Національний банк України, з 1999 по квітень 2001 р. очолював Кабінет Міністрів України. У 2004 р. став головою новоствореного опозиційного блоку «Наша Україна», у ході подій «помаранчевої революції» (2004 р.) обраний Президентом України.

Любомир ГУЗАР

Любоми́р Гу́зар (26 лютого 1933 — 31 травня 2017) — український релігійний діяч, патріарх-предстоятель Української Греко-Католицької Церкви (2001 — 2011). Священик (з 1958), єпископ (з 1977), кардинал (з 2001). Верховний архієпископ Львівський (з 2001), Києво-Галицький (з 2005), архієпископ-емерит (з 2011).

Петро ПОРОШЕНКО

Пороше́нко Петро́ Олексі́йович (1965) — український політик, підприємець, олігарх, п'ятий президент України (2014 — 2019). Випускник Київського інституту міжнародних відносин. Кандидат юридичних наук (2002, Одеська юридична академія). Народний депутат України 2, 4, 5 та 6 скликань (1998 — 2014). Працював міністром закордонних справ (2009 — 2010) і торгівлі (2012). Був членом Ради Національного банку України (2007 — 2014).